

Szegedi Kovács György

Eretnek fohász

A Magasságos,
talán a kora miatt is,
lehetséges, hogy
nagyot hall?
Olyan... lassú, nehézkes.
Nem érti, mit akarok,
hogyan is szeretném
dolgaim, utaim elrendezni.
Kerülő úton működik minden.
Visszájára fordítva,
abszolút logikátlanul.

A másik út,
az a széles,
egyenesnek tűnő,
ahol jól elférnek,
és a többség is azon jár,
a mi tér-időben gondolkodó,
híg agyunk mit felfoghat,
a bölcs sokaság,
az előre lezsírozott,
színarany középén, akadálytalanul;
a tébolyult nagy sárkány-vár felé,
aminek árnyéka is súlyosabb
bármilyen hegynél.

„Légy segítségül
az én hitetlenségemen!”

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY (1959) lelkésznek tanult, 1987 óta közöl verseket. Legutóbbi kötete: *Fehér* (Vörösmarty Társaság, 2020).

Eláraszt

Egy régi látomás,
nyomul..., eláraszt...,
átgázol rajtam.
Tűzcsóvjába belemerülnék, elbújnék,
követni titkos útját,
bársonyos landolását,
kétélű tenger-zúgását.
És magasba törnek márvány oszlopok,
a semmiből buknak elő.
Valaki jár közöttük,
talpa alatt ezüstös köd.
Egyszer csak megáll.
Ott remegek mögötte.
Haja fehér gyapjú,
köntöse vakítón ragyog,
bokája izzó érc.
Jaj, csak meg ne forduljon,
nehogy a szemembe nézzen!

Elég nekem az Ő kegyelme.

Salus mea

Lábamon ólomsúly csörög,
öltönyöm fehér aranyzál – kegyelem,
így baktatok én fölfelé
az istentud/Jehova.